

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Frankrig (1882)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753873489072.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Den Digter, der tidligst røber Paavirkning af Chénier, var en af Skolens kunstnerisk dristigste Aander, en af dens oprindelige Førere, *Alfred de Vigny*, som Lyriker afvekslende ufuldkommen og en Mester uden Lyde. Kysk, lys, ren og streng som den er, har hans Poesi noget ved sig, der har fremkaldt Billederne af en Svanes Sejlen, af Elfenbenets Glans, af Hermelinets Hvidhed paa alle Læber, der har søgt at betegne den. Han har den strenge Kunst, den ædru Farve, det Sammentrængte og Udsøgte, som ogsaa karakteriserer Chénier. Han har øjensynligt frygtet for, at man skulde tilskrive disse Egenskaber en Paavirkning fra André. Thi skønt han ingen Digtsamling har udgivet før 1819, har han dog i senere Udgaver af sine Digte forsynet et Antal af dem, der tydeligst synes at bære Præg af André Chénier's Indflydelse, med tidligere Datum, der endog gaar saa langt tilbage som til 1815. Men selv fraset, at enkelte Digte af André allerede da var blevne offentliggjorte i Chateaubriands *Kristendommens Aand* og som Tillæg til Millevoye's Poesier, taler al Sandsynlighed for, at Alfred de Vigny trods sin iøvrigt saa strenge Karakter, ganske som Schack Staffeldt tiltrods for hans ellers fremtrædende Karakterrenhed, har foruddateret sine Digte for at give sig et utilbørligt Skin af ubetinget Originalitet; thi de enkelte Poesier, han offentliggjorde før sin første Digtsamling, er langt ringere end dem, der bærer de tidligste (og langt tidligere) Aarstal, saa meget ringere, at han endog senere har udelukket dem af sine samlede Digte. André de Chéniers Indflydelse paa Vigny er da uomtvistelig; denne har i sig optaget meget af den genopdagede Mesters Ejendommelighed samtidigt med, at han har frigjort sig fra den hellensk gammeldags Stil der virkede hæmmende paa Chéniers frie Flugt. Digtet *La Dryade*, som han har betegnet med Tilføjelsen *Idyl i Theokrits Manér*, er i Virkeligheden en Idyl i Chéniers. Hvad der skiller Vigny skarpest fra Chénier som lyrisk Personlighed er den ubetingede Aandsdyrkelse og den stolte, stoiske Ensomhedsfølelse. Han har tegnet sit Idealbillede i saadanne Digte 75 som *Moise*, *La colère de Samson* og *La mort du loup*. Han er helt tilstede i Moses' smertelige Udraab: